

Kapitel sju -

LÄKARNA OCH CAYCE

På dörrens namnplåt stod WESLEY H. KETCHUM, legitimerad läkare. Men det kunde lika gärna ha stått 'doktor Ketchum och Cayce'. Wesley Ketchum, som fortfarande lever frisk och kry, var den förste av de legitimerade läkarna, som använde Edgar Cayce som ett komplement till sitt yrke. Han anlidade honom diskret och avslöjade inte för sina patienter vem som egentligen diagnosticerade och behandlade deras fall, förrän han en dag inför en grupp läkare omtalade sitt mest ovanliga fall – nämligen Cayce. I stället för att accepteras på något sätt fick han bara kritik: "Varför skall man slösa bort en massa år på att studera medicin," sade en upprörd läkare, "om en obildad person, som lägger sig ner på en bänk med ögonen slutna, kan diagnosticera och ordinera bättre än någon läkare kan göra?"

Trots att de med egna ögon kunde se Cayces under och såg det som verkade vara mirakel, blinkade bara de konservativt inriktade läkarna till varandra och vände honom ryggen. Det fanns naturligtvis undantag och Ketchum var en av dem som använde sig av Cayce i mer än 100 fall, till sina kollegers bestörtning. Kanske därför att den medicinska yrkeskåren vid den här tiden vanligtvis inte accepterade honom, vände sig den sovande Cayce undermedvetet till osteopater, sjukgymnaster och kiropraktorer, som hade ett öppnare sinne för hans behandlingar. Cayce, som var praktiskt lagd, tog sig an allt som fungerade och i sitt vakna tillstånd, när han talade om sina kurer, nämnde han ofta, att i en försynens natur fanns läkemedlet för varje sjukdom, däribland cancer, om bara behandlingen kunde sättas in i tid.

Bland de unga mötte Cayce större förståelse, eftersom de inte var så rotade i traditioner. Kort efter sekelskiftet bosatte sig Ketchum, som då var i 25-årsåldern, i Hopkinsville ivrig att göra karriär. Som en fördömd nordstatare från fel sida av Ohio River i ett samhälle

fortfarande med minnen från Inbördeskriget, hade han ingenting att förlora på ett samarbete med Cayce, eftersom han hur som helst var 'utomstående' på en plats, där man skulle vara 'infödd'.

Han hörde talas om Cayce genom en annan man från Ohio, skolinspektören C.H. Dietrich, vars dotter Cayce mirakulöst nog hade botat. Ketchum var imponerad av att en man med Dietrichs kapacitet så obetingat accepterade det oacceptabla. Men det dröjde ett helt år innan han sökte upp Cayce. Men då fordrades det också ett alldeles särskilt fall för detta och för att försöka ändra 'inställningen' till utomstående i staden Hopkinsville, där den 'inre kretsen' hade monopol på det mesta. Patienten var i detta fall en universitetsstuderande från en välbärgad, aristokratisk familj. Under en närkamp i rugby hade han plötsligt snubblat omkull medvetlös. När han vaknade till liv igen, verkade han fullständigt förvirrad. Han kunde bara mumla några oförståeliga ord och hans ögon irrade runt. Han fick våldsamma utbrott och kunde sitta timtals på en stol och bara stirra dumt framför sig. Hans familj konsulterade specialister över hela landet. Läkarna fastställde diagnosen till att vara ett hopplöst fall av sinnesslöhet. De hade provat varenda läkare i Hopkinsville och Ketchum var den ende som återstod.

Ketchum tillbringade två timmar med att undersöka den unge mannen. Fysiskt sett var han normal, men reagerade inte på tilltal. "Han var inte i stånd att svara på de enklaste frågor," erinrade sig Ketchum. "Om du tittade på honom, kunde han planlöst säga ja eller nej för att sedan sluta sig som en mussla." Han vårdades konstant av två sköterskor. Men vanligtvis satt han som ett hjälplöst kolli och visade inte intresse för någonting. Ketchum hade inte den minsta idé om vad han hade drabbats av, men gick med på att ta hand om fallet, om familjen gav honom fria händer under ett år. Eftersom de inte hade något alternativ gick de med på det. Det fick kosta vad det ville. Vid denna tidpunkt höll sig Ketchum fortfarande till konventionella medicinska behandlingsmetoder. Han tog patienten med sig till New York och några hjärnspecialister fick ta sig en titt på honom. De tog honom till ett sjukhus och låste in honom i ett vadderat rum under fjorton dagar, medan de utförde tester och höll honom under observation. Till slut skakade

de på sina kloka huvuden och instämde med de rådande prognoserna: "Ett hopplöst fall av sinnesslöhet." Därefter åkte Ketchum till Cleveland för konsultation hos en känd neurolog, en av Ketchums tidigare lärare. Än en gång blev svaret, sinnesslöhet, men denna gång med ett litet råd som tillägg: "Sätt honom framför dig på tåget, för han är en stark ung man." På tågresan tillbaka till Hopkinsville fick Ketchum plötsligt en idé: "Hur skulle det vara med ett besök hos Dietrichs vän, originalet, Edgar Cayce?"

I stället för att ringa direkt till Cayce, ringde Ketchum upp en annan läkare, doktor T.B. House, som han visste var besläktad med familjen Cayce. Men förutom att House inte lät så uppmuntrande, varnade han också Ketchum för att ta kontakt med Cayce. "Ju mindre du har att göra med honom, desto bättre för dig. Du har nästan fått folk att glömma att du är nordstatare, men om du börjar umgås med Cayce, då får du verkligen bekymmer."

Men Ketchum kom ihåg Dietrich och tänkte på sitt hjälplösa kolli till patient och han avråddes inte så lätt. Till slut gick House med på att presentera Ketchum för Cayce och tog honom med sig till Bowling Green i Kentucky, där Cayce hade en fotoateljé. Han presenterade Ketchum som en vän till familjen Dietrich och sade, att Ketchum hade ett sällsynt svårt fall för honom. Cayce tog omedelbart av sig sin styvt stärkta vita krage och lade sig ner på en bänk. Ganska skeptisk skrev Ketchum sin patients namn och adress på en papperslapp och räckte den till House.

Intrycket från denna första reading finns kvar i Ketchums minne 60 år senare, när han dragit sig tillbaka till södra Kalifornien, nu närmare 90 år gammal. När Cayce befann sig i sin lätta själv-hypnotiska sömn och andades lugnt, sade House med sin vanliga röst: "Du har framför dig kroppen av M... från Hopkinsville i Kentucky. Undersök denna kropp och berätta vad du ser."

Cayce låg där en stund och sade sedan, som om han just kom på något: "Åh, ja, ja, vi har honom här!" Han tvekade ett ögonblick och utan att några upplysningar om patientens tillstånd, ilade han vidare: "Hans hjärna brinner. Vindlingarna i hans hjärna är alldeles röda, lika röda som eld. Hans sinne är förvirrat. Inom en mycket kort tid, såvida man inte gör någonting för honom, kommer han att bli en förvirrad galning. Det härrör sig 'från långt tillbaka'."

Ketchum var inte bara imponerad av diagnosen, en mental störning, utan också över prognosen, snabb försämring, vilket var vad specialisterna i Rochester, Minnesota, New York och Cleveland hade förutsagt.

House meddelade att Ketchum kunde ställa frågor till den sovande personen.

”Vilken behandling föreslår ni?” frågade Ketchum.

Svaret kom omgående klart och koncist. ”Speciell behandling, så stark som möjligt.” Han nämnde ett föga känt läkemedel.

”Någonting annat?”

”Det är tillräckligt.”

Och det var riktigt för Ketchum visste exakt hur kuren skulle genomföras.

Ändock betraktade han fascinerat hur House, när readingen var klar, gav en uppväckande suggestion till den sovande mannen, inte bara för att få honom ur transen, utan också för att skilja honom från den unge mannen, för vilken han just gett readingen. ”Du kommer inte längre att se personen,” sade House. ”Du kommer att vakna upp och känna dig väl till mods.”

Inom några minuter satt Cayce upprätt och gned sig i ögonen. Ketchum kreverade av frågor. ”Ni använder ett mycket intressant språk,” började han, ”nä vad vet ni om hjärnans vindlingar?”

Cayce log sorgset: ”Ingenting alls.”

Ketchum tittade skarpt på den spenslige, något lätt kutryggige figuren och sade: ”Antingen är ni den mest intressanta personen i Kentucky eller den störste lögnaren.”

Cayce log godmodigt. Han hade hört det där förut. ”Jag kräver inte att man tror på mig,” sade han milt. De två männen skakade hand. ”Ni kommer att höra från mig på ett eller annat sätt,” sade Ketchum.

Ketchum hade inte nämnt sitt besök hos Cayce för någon annan, inte heller för den unge mannens familj. Och han behövde inte vara rädd för att House skulle tala om det för någon för Cayce var en läkares mardröm.

Vid hemkomsten gick Ketchum direkt från tåget till ett apotek och fick den rekommenderade medicinen. Han gav den omedelbart till sin patient. Tio droppar på morgonen, elva vid

middagstid och tolv på kvällen med en gradvis ökande dos tills den nådde upp till tjugo droppar. Han gjorde slut på den första flaskan utan någon märkbar förbättring av patienten.

Med den andra flaskan ökade han dosen till 40 droppar. Normalt medförde starka doser symptom på förkylning och uppsvullnad av ömtåliga slemhinnor i ögon och näsa. Men i detta fall visade patienten ingen reaktion. Ketchum började att köpa större buteljer och trefaldigade dosen, långt utöver den i vanliga fall säkra gränsen. Sedan gick han tillbaka till den ursprungliga dosen och började om från början. Fortfarande ingen reaktion, inte ens den minsta inflammation i ögonen. Tre eller fyra veckor hade nu förflutit, där patienten behandlades delvis hemma och delvis på Ketchums mottagning. Och så en morgon ringde telefonen. Det var pojkens mamma med helt ny iver i rösten. Ketchum höll andan.

”Doktor Ketchum?”

”Ja.”

Och sedan flödade hennes röst genom luren. ”God morgon, mirakelman,” sade hon.

Bara några minuter tidigare hade hennes son kommit ned för trapporna och talat begripligt för första gången på ett år. Det var som om en slöja hade lyfts från hans förstånd. ”God morgon, mamma, vad får vi till lunch?” Det var allt han sade, men det var också allt han behövde säga. Han var tillbaka där han hade varit före sin kollaps på fotbollsplanen.

Ketchum tog åt sig hela äran, eftersom han naturligtvis inte vågade nämna Cayce vid den tiden, men han förtjänade faktiskt beröm, för att ha vågat konsultera Cayce och hålla fast vid sin behandling. Efter denna händelse, när Ketchum inte kunde diagnosticera ett fall omgående eller om det verkade ligga utanför det ordinära, kunde han kontakta Cayce på Bowling Green och fråga honom om han kunde ’sova’ på det.

En dag ramlade en arbetare vid namn Homer Jenkins avsvimmad omkull mitt under sitt arbete på ett tegelbruk i trakten. Man lade honom på halmen i en lastvagn och körde hem honom. Ketchum hade ingen aning om vad han kunde ha drabbats av. Cayce sa att det var ett svårt fall av undernäring. ”För mycket

majsgryn och gröpe.” Han föreslog en välbalanserad diet med massor av grönsaker.

Det var det första fallet av pellagra, som Ketchum någonsin hade sett och det hjälpte honom att diagnostisera och behandla andra fall, vilka läkare från trakten hade brottats med under ett år utan att kunna ställa en diagnos. ”Det enda fall av pellagra jag någonsin hört talas om före detta,” erinrade sig Ketchum, ”var i Italien. Men nu började man plocka fram fall av pellagra överallt ifrån, där människor inte hade ätit någonting annat än svinkött och majsgryn.”

Inte heller den här gången fick Cayce äran för det. En av läkarna från Hopkinsville, vars patienter blivit hjälpta, läste upp sina diagnoser för läkarföreningen i Kentucky, men han nämnde inte Cayce och inte heller Ketchum för den delen.

Hur som helst var det Cayce, som lugnt och säkert höjde Ketchums anseende. Fem sydstatsläkare, alla gamla och erfarna, samt novisen Ketchum kallades till konsultation när den förmögne entreprenören, Georg Dalton, föll och spräckte ett ben. När läkarna satt och överlade med varandra, kom fru Dalton ut från den sjukens rum och meddelade: ”Herr Dalton är beredd att överlåta sitt fall till den unge nordstatspojken.”

Det var ett tungt ansvar för Ketchum – och för Cayce. Där fanns inget sjukhus och patienterna behandlades hemma eller på läkarens mottagning. Och Ketchum hade aldrig tidigare behandlat ett komplicerat benbrott. Det blev en skyndsam konsultation hos Cayce. Och Cayce föreslog en för den tiden ganska ovanlig behandling, nämligen att borra ett hål i knäskålen, spika ihop benstumparna och sedan lägga benet i dragning.

Ketchum hade sina betänkligheter. Han hade aldrig hört talas om något liknande. ”Man använde spjälor på den tiden,” erinrade han sig, ”men metallskruvar fanns än så länge bara i framtiden. Emellertid gick jag till närmaste smed och han tillverkade en järnspik, som liknade en stor takläggningsspik med stort huvud.” Tillsammans med en annan läkare och två sjuksköterskor, borrade sedan Ketchum ett hål i patientens knäskål, spikade ihop benstumparna och lade sedan benet i dragning med en hissordning vid sängens nedre del.

När historien kom ut att nordstatsläkaren hamrat in en spik i Daltons ben, blev Ketchum obehagligt medveten om alla elaka sidoblickar och pladderande tungor som sade: "Den där förbaskade nordstatarn, han kommer att döda gamle Dalton innan behandlingen är klar." Han bad Cayce om en kontrollreading för att försäkra sig om, att allt skulle fungera och han fick denna försäkran. Men för säkerhets skull hade han med sig ett två-pipigt gevär i sin vagn, och han insåg hur som helst, att hans överlevnad som läkare i trakten, hängde helt och hållet på Daltons tillfrisknande. Detta tog flera månader, men det visade sig att Ketchums behandling lyckades och han fick upprättelse. Benet var lika starkt som någonsin, järnspiken stannade kvar och Dalton tog med sig den i graven trettio år senare.

Fortfarande visste ingen att han vände sig till Cayce. Och Ketchum själv kunde inte fatta att denne sovande, obildade person, som inte gått mer än sex år i folkskolan, visste mer om medicin, anatomi och kemi än en kvalificerad medicinare som han själv var och mer än någon av hans framstående kolleger eller professorer. Även fast han såg det hända verkade det ofattbart.

Han satte Cayce på prov. En gång frågade han den sovande mannen, vad den kortaste muskeln i kroppen hette. Utan minsta tvekan svarade den olärde unge mannen på latin: "Levator labii superioris alaeque nasi" – överläppsmuskeln. Han bad även Cayce nämna den längsta muskeln, och med samma precision svarade det sovande fenomenet: "Sartorius," (skräddarmuskeln) – den muskel som böjer höften och knälederna. Ibland forsade orden fram ur Cayce med hela sin invecklade tekniska terminologi, andra gånger tycktes han leta sig fram likt en blodhund, som vädrar och kunde sedan snabbt hämta sig, som om han hittat ett nytt spår. Vid sådana tillfällen, erinrade sig Ketchum, verkade han kika in i personen och allt var som blottat för honom.

Cayce rekommenderade sällan operationer och antydde, att hans undermedvetna betraktade operationer övervärderade. Den behandlingsmetod, som verkade vara gynnsammast för den specifika situation, kom medialt ut från honom. "Han var en förkämpe för de nya behandlingsmetoderna inom osteopatin, som just påbörjats vid den tiden," anmärkte Ketchum. "Han rekommenderade dem

för fall, som huvudsakligen hade att göra med justeringar och behandlingar av ryggraden. Ofta kunde vi fråga om operation var nödvändig och då brukade han säga, 'ingen operation behövs'. I stället brukade han hänvisa patienten till närmaste kiropraktor." Det fanns inte så många osteopater på den här tiden och ibland kunde Cayce lämna terapeutens namn och adress för att sedan beskriva behandlingen in i minsta detalj.

Ändå var han för mediciner, när de lämpade sig för ändamålet. Ketchum blev ofta ett förvånat vittne till Cayces enastående färdighet att plocka fram läkemedel, som vanligtvis inte var kända, som ännu inte kommit ut på marknaden eller som hade tagits ur bruk. "En dag," erinrade sig Ketchum, "befann sig några läkare och apotekare i Cayces fotoateljé med ett komplicerat fall för vilket Cayce ordinerat svavelbalsam. De började att klia sina huvuden. Ingen hade hört talas om det. En av apotekarna, en äldre man som hette Gaither, var övertygad om att det inte fanns någon medicin med det namnet. De studerade noga en kopia över den medicinska förteckningen och gjorde upp en förteckning över alla tillgängliga terapeutiska läkemedel. Men där fanns inte svavelbalsam med. Men sedan råkade de av en ren tillfällighet hitta en gammal uttjänt katalog, som utgått för femtio år sedan. De dammade av den, öppnade den och hittade där svavelbalsam."

Nästan varje aspekt av fenomenet Cayce observerades av Ketchum under deras år tillsammans. Men varje nytt under lämnade honom lika förvånad som det föregående. Efter en tid blev han övertygad om, att Cayces sinne förflyttade sig i tid och rum och slog sig ner i den omedelbara närheten av den person, som fick readingen. Det slutliga beviset kom en kväll, när Cayce gav en reading i Hopkinsville för en patient i Cleveland. Plötsligt, mitt i readingen, avbröt sig Cayce. "Han har gått därifrån," var allt han kunde säga. Han verkade planlöst treva sig omkring.

Ketchum väckte honom.

Senare mottog Ketchum ett brev från en kollega i Cleveland. Hans patient hade avlidit kl. 20.20 på kvällen just i det ögonblick, när Cayce inte kunde hitta honom.

Ketchum var en självsäker men också välbalanserad ung man.

Denna egenskap kom honom väl till pass. Vid denna tid hade ryktet så småningom börjat gå, fast han inte själv talade om det, att han umgicks med en clairvoyant person, som hade märkliga healing-krafter. Människor som kom till Cayce hade vanligtvis sökt hjälp på alla andra tänkbara ställen. Det kom telefonsamtal från alla slags människor, från de rika, fattiga, troende och de cyniska. Ketchum kände sig nästan som Sherlock Holmes på Baker Street, när han kunde plocka ut och välja de mest intressanta fallen som kom i hans väg. En dag ringde telefonen och en man meddelade, att han ville ha hjälp av den unge mirakelmannen Cayce. Han var miljonär, bodde i en stad i Mellanvästern och han var villig att betala generöst och lägga till en furstlig bonus, om Cayce fungerade. När Ketchum funderade närmare på det, verkade det vara det vanliga sista-andetaget-fallet, men det skulle komma att återspegla Cayces synbara allvetande på ett sådant sätt, att till och med Ketchum gick därifrån lätt skakande på huvudet. Och precis som i Sherlock Holmes' bästa fall, var upprinnelsen helt vanlig. Patienten, miljonärens hustru, led tydligen av Parkinsons sjukdom och skakade hjälplöst. Den hängivne maken hade tagit med henne till kliniker, sjukhus och kurorter över hela världen och hade slutligen tagit henne hem i hopp om att vård och vila åtminstone skulle göra henne tillräckligt bra. När han hörde talas om Cayce, tyckte han det var värt en chans. "Allt jag begär," sade han i telefonen, "är att ni tar med er Cayce till vår stad och ger henne en diagnos."

Ketchum gav honom inte något svar med detsamma. "Ge mig er hustrus namn och adress," sade han, "så kommer jag att ge er svar." Trots att Cayce så ofta hade haft rätt, måste ändå Ketchum varje gång övertyga sig själv om, att allt skulle gå rätt till – så även denna gång. Så med mannens förfrågan och hustruns ungefärliga tillstånd som grund, bad han Cayce att ge en reading för en preliminär diagnos, vilket han framförde till mediet som vilken annan fråga som helst. Medan en stenograf satt med och antecknade, satte Cayce igång med en fullständig historieberättelse om kvinnans problem, som till stor del framkallats av hennes nerver. Ketchum studerade rapporten och telefonerade sedan till mannen för att tala om att han var på väg. Han beslutade sig för att inte ta med Cayce, eftersom

han fortfarande ville tona ner deras offentliga förbindelse.

Vid sin ankomst tog han in på ett hotell och ringde upp miljonären.

”Tog ni med er den unge mannen?” undrade han.

”Nej,” svarade Ketchum.

Mannens röst lät besviken. ”Nå, vad tänker ni göra då?”

”Jag har en maskinskriven diagnos på er hustrus tillstånd.” Han förklarade att den var från Cayce.

Det blev en pinsam paus på den andra sidan tråden.

”Okey,” sade mannen slutligen, ”När ni ändå är här nu, kan ni lika gärna komma över.”

Hundratals kilometer därifrån, i sin trans, hade Cayce beskrivit hur den okände patienten satt i rullstol och sagt om hennes tillstånd: ”Hon är lika stel som ett stycke marmor. Hon kan varken titta till höger eller vänster. Hon har två utbildade sjuksköterskor med vita hättor.” Trots att han blivit van vid Cayces förutsägelser tappade Ketchum hakan när han kom fram till patientens hem. ”Hustrun satt på verandan i rullstol, överst på trappan. På vardera sidan stod en sjuksköterska med vit hätta på huvudet.”

Innehållet i rapporten han hade i fickan gjorde att Ketchum behövde just denna uppmuntran för att lugnt kunna fortsätta. Samtliga gick in i vardagsrummet, sköterskorna drog sig tillbaka och mannen tittade mörkt på Ketchum. ”Hur kan ni gå vidare utan mirakelmannen?” undrade han.

Ketchum tillät sig att le. ”Jag har mirakelmannen med mig här,” sade han, och tog fram den maskinskrivna rapporten. Han tänkte inte gå in på någon beskrivning av hur Cayce fungerade, eftersom han själv inte förstod det.

Kvinnan satt stoiskt med darrande händer och ögon som stirrade rakt fram. Mannen stod vid hennes sida och lyfte aldrig blicken från besökaren. Ketchum satt nära kvinnan, när han läste upp Cayces diagnos. Patienten hade en nervös störning, men inte den som läkarna hade nämnt. När Ketchum läste vidare började han bli generad, vilket var sällsynt för honom. ”Som ung kvinna,” sade han, ”hade patienten en hemlig synd.” Hon rörde huvudet en smula och visade för första gången ett tecken på intresse. Ketchum kämpade sig vidare. ”Denna hemliga synd var masturbation.”

Patienten rodnade från pannan till halsen. Hennes man såg ointresserad ut. Han hade aldrig hört talas om något så löjligt. Men Ketchum hade fångat kvinnans förskräckta blick. Han fortsatte tappert. På grund av denna synd, som genomborrat henne med skuldkänslor, hade kvinnan väntat med att gifta sig tills hon blev trettionio år. Hon hade sedan gift sig lyckligt, som det verkade, fick två barn men blev sedan sjuk. Vid detta vaknade mannens intresse till liv en smula, eftersom Cayce hade träffat rätt på huvuddragen i deras liv tillsammans.

När Ketchum avslutat Cayces rapport, vände sig kvinnan till sin man: "Vill du vara snäll och gå ut i det andra rummet? Jag vill gärna tala ensam med läkaren."

När dörren stängdes efter honom, fäste hon blicken på den unge läkaren. "Doktor Ketchum," sade hon, "vilken slags människa är egentligen denne Cayce? Jag hade verkligen en hemlig synd från arton års ålder tills jag blev trettionio. Men bara jag och min Gud har någonsin känt till den. Hur i Herrans namn kunde denne man ha berättat det för er?"

De småpratade en stund och Ketchum förklarade att Cayce var ett medium, som på något oförklarligt sätt vände sig till sitt undermedvetna. Han hade tydligen träffat rätt med den förträngda skuldkänslan, som hade vuxit inom kvinnan under alla dessa år och som delvis återspeglade sig i hennes fysiska tillstånd. Som Cayce så ofta hade påpekat: kropp och själ var enheter oupplösligt förenade och den ena delen kunde inte lida utan att även den andra påverkades.

Cayce hade rekommenderat vissa läkemedel som skulle förbättra tillståndet och det verkade som att resten skulle lösa sig, när hon fick prata ut om saken. Med en gradvis förbättring levde kvinnan normalt i åtskilliga år. Mannen däremot blev hur som helst inte alltför imponerad. Han blev aldrig riktigt klok på allt detta struntprat om en hemlig synd.

Ketchum upphörde aldrig att förundra sig över Cayces uppenbara universella kunskaper. De var en outtömlig guldgruva, som han ofta utnyttjade för sin egen nyfikenhet, men också för att hjälpa andra. Med Cayce bakom sig var det svårt för patienter att ha några hemligheter för sin läkare. Denna insikt ingav den

unge läkaren en känsla av auktoritet samtidigt som den vidgade hans förståelse för patienterna, även när han knappast kände dem. Vad det än gällde så kände han instinktivt på sig, att Cayce visste bäst besked därom, så därför rådfrågade han honom. En gång när julen närmade sig, hade en mor avtalat om ett samtal för sin dotters räkning. Dottern hade kommit hem på sitt jullov från universitetet i ett tillstånd av depression. Mötet var bestämt till klockan 09.00 följande morgon.

På kvällen rådfrågade Ketchum Cayce och gav honom flickans namn och adress. Cayce var helt tyst under några minuter, som om han i sin trans försökte bedöma det han mottog och sade sedan nästan med en suck: "Problemet hos denna person ligger precis här, precis här. Det är ett nytt liv som utvecklas här i detta bäckenparti. Som ett resultat härav har vi illamående och uppkastningar, även känt som havandeskapskräkningar."

Ketchum blev lång i ansiktet. "Vilket fall," tänkte han med en grimas.

Men eftersom han höll på med att testa Cayce, kunde han lika gärna göra ett grundligt jobb.

"Vilken behandling föreslår du?" Denna fråga kunde mycket väl bli en svår nöt att knäcka, eftersom flickan tydligen inte var gift.

"Ingen behandling över huvud taget," svarade Cayce. "Det är helt och hållet fysiologiskt bestämt. Naturen brukar ta hand om sådana saker."

Innan han väckte Cayce, suddade Ketchum bort flickan från det sovande mediets medvetande. "Okey," sade han, "nu kommer du inte att se henne mera."

Mor och dotter anlände exakt klockan 09.00. Flickan var blek och dyster men vacker med utsökta anletsdrag och en förfinad utstrålning. Om hon hade gett sig hän till någon, kände Ketchum, måste det bara ha varit på grund av ren kärlek. Han vände sig till modern: "Kan jag få tala ensam med er dotter?"

I avskildhet på sitt kontor, sade han vänligt: "Berätta nu allt om dig själv."

Hon rodnade och svalde några gånger och sade sedan med en spänd liten röst: "Ingen vet om det, men det har gått två månader över tiden." Det var på intet sätt en ovanlig historia, inte ens på den

tiden eller i den åldern. Hon hade sällskapat med en ung man från ett college i närheten under ett och ett halvt år och de hade förälskat sig i varandra. Nu var hon med barn.

Ketchum var bara några år äldre än flickan, men han hade Cayce att stödja sig på. Och Cayce hade föreslagit att naturen skulle ha sin gång.

Ketchum trodde han kunde hjälpa naturen. ”Det första vi måste göra är att berätta det för din mamma,” sade han.

Flickan blev skräckslagen: ”Snälla ni, inte det.”

”Naturligtvis ska vi det, din mamma kommer att veta exakt vad som är bäst.”

Modern tog det hela förvånansvärt lugnt. Hon vände sig till dottern och frågade hur hon kände för den unge mannen. Flickan snyftade att hon älskade honom, men skämdes alltför mycket för att kunna tala om för honom, vad som hänt. ”Jag vill inte att han skall känna sig tvingad att gifta sig med mig.”

Modern tittade frågande på den unge läkaren, som så lätt verkade att ha tagit hand om den svåra situationen.

Ketchum fortsatte att puffa för den naturliga lösningen: ”Lyd mitt råd, kontakta genast den unge mannen och be honom komma hit för ett samtal.” Och som tröst för hennes kvinnliga stolthet tillade han: ”Jag skulle inte be någon man gifta sig med en flicka, såvida hon inte vore den enda för honom. Om du känner detsamma, åk då iväg till en annan stat, gift er där och se till att alla i staden får reda på det. Om ni sköter det diskret, kommer ni bara att göra människor nyfikna.” På 48 timmar var allt avklarat. Det unga paret reste bort i all hemlighet för att gifta sig och återvände sedan till sina studier för examen i juni. Barnet anlände nästan samtidigt med de avslutande examensproven.

När Ketchum fortsatte att använda sig av Cayce, började de andra läkarna i Christian County alltmer att ta avstånd från honom och ‘originalet’. För egen del kände den påstridige Ketchum en växande irritation över ett medicinskt samfund, som tittade misstänksamt på honom. Han var också fullt medveten om, att några av de som hade varit snabba att peka ut honom för de lokala medicinska sällskapen, själva i smyg använde sig av Cayce.

Cayces egen inställning till läkarkåren var kantad med förbehåll. Hans avlägsna släkting, Thomas House, som längre fram skulle leda Cayces sjukhus, hade använt sig av honom utan att förstå hur förstågan fungerade. Men han medgav åtminstone att det fungerade, utan den vanliga medicinska bortförklaringen, att det i alla fall skulle ha botats av sig självt. Långt innan Ketchum dök upp, hade läkarna stoppat Al Layne från att praktisera eftersom han saknade läkarlicens. Cayce tog det hårt, när man stoppade hans samarbete med Layne särskilt som behandlingarna verkade hjälpa människor. Han hade hur som helst gått med på att samarbeta med en grupp yngre läkare under ledning av doktor John Blackburn, som hade blivit imponerad av hans arbete, bland annat fallet med barnet Dietrich. Blackburn, som efterträdde Layne, hade också hjälpt Cayce en gång, när dennes heshet eller förlorade röst plötsligt hade kommit tillbaka och där han fått Cayce att föreslå sig själv, att blodet skulle cirkulera ordentligt. Sedan kom rösten snabbt tillbaka.

Men trots det kände han en press från alla dessa läkare, som ständigt kom för att testa honom, eftersom han på detta stadium sökte visshet och inte misstankar eller tvivel, för att på rätt sätt kunna fortsätta med arbetet. Några läkare hade stuckit nålar i honom när han sov, för att vara säkra på att han inte bluffade och andra hade bemödat sig om att försöka bevisa, att hans behandlingar var i högsta grad falska. En gång trodde läkarkommittén att de hade avslöjat honom. Det verkade vara ett solklart fall. Specialister hade tillrätt omedelbar operation för en kvinna med buksmärtor och inre blödningar. Hon gick till Cayce och han talade om för henne, att allt hon hade var en förslitning i magväggen. Han ordinerade långa dagliga promenader samt en färsk citron beströdd med salt. Det lät så fullständigt orimligt, att läkarna beslöt sig för att använda detta fall, för att avslöja att Cayce var en bluff. De avvaktade med operationen, fastän de ansåg den vara absolut nödvändig. Tre veckor senare promenerade kvinnan tio kilometer om dagen och så småningom försvann magsmärtorna. Hon blev fullständigt återställd.

Strax innan han mötte Ketchum, tog Cayce beslutet, att hans mediala förmåga, om han hade någon, måste användas för det den var avsedd. Det skulle inte bli några fler experiment med honom som försökskanin. Trots att det var en enorm skillnad i temperament

mellan honom och Ketchum, insåg Cayce att Ketchum sakligt accepterade det som fungerade och detta gav honom möjlighet att hjälpa människor under kompetent övervakning. Ketchum hade naturligtvis dragit nytta av det. Efter tre till fyra års samarbete med Cayce, hade han uppnått det avundsvärda ryktet, att vara läkaren som kunde hjälpa, när ingen annan kunde. Men han hade inget att invända mot att ha Cayce som partner, om Cayce ville det, för han insåg, att den enda kritiken skulle komma från läkarna, inte från patienterna, ty de var endast intresserade att bli hjälpta. Så han kastade upp en provballong i luften, utvald med hans speciella känsla för det dramatiska, som ett högst passande steg – en läkarkongress. Tilldragelsen var ett möte arrangerat av Nationalföreningen för Homeopatläkare i Pasadena, Kalifornien. När han hörde sina kolleger diskutera sina mest ovanliga fall, reste sig Ketchum lugnt upp en dag och berättade om sitt mest ovanliga fall. Det hände i juli 1910.

De flesta av hans åhörare var naturligtvis skeptiska. Men en av dem, doktor Krauss från Boston, frågade efteråt om Ketchum kunde hålla ett föredrag om Cayce för den amerikanska föreningen för klinisk forskning vid dess kongress i september samma år. Utan större betänkanke, satte sig Ketchum ner och kastade ner sin beskrivning av Cayce med en blyertspenna och överräckte den till doktor Krauss. Han tänkte inte mer på det, förrän han långt senare fick en kopia av programmet för kongressen och där såg sig själv som föredragshållare med titeln, 'Mitt ovanliga fall'.

Han hade inte brytt sig om att åka dit eller försöka ta med sig Cayce, eftersom han kände på sig att hela läkarkåren – och samtliga lekmän – inte var beredda att acceptera det han hade att säga. Och om han kunde ha tänkt om, skulle han förmodligen tagit tillbaka sin skrivelse. Som det nu var, blev föredraget hållet av Henry E. Harrower, en medicine doktor från Chicago, ofta medarbetare i facktidningen *Journal of the American Medical Association (JAMA)* och blev fullständigt rapporterat i tidningen *New York Times*. Tidningen ansåg det lämpligt att nämna doktor Ketchums meriter: "Det bör tilläggas, att doktor Wesley H. Ketchum är en aktningvärd läkare med högt anseende och har en framgångsrik praktik som homeopat. Han har akademisk utbildning och är till sin natur något av en

vetenskapsman och har examen från en av de ledande medicinska läroanstalterna i landet. Legitimerad läkare i både Kentucky och Ohio, där han är en mycket välkänd person och man talar bara gott om honom. I Hopkinsville finns det ingen bättre läkare än han, trots att han fortfarande är en ung man.”

Församlingen av läkare lyssnade med blandade känslor, när doktor Harrower läste upp det föredrag, som den frånvarande Ketchum skulle ha hållit. Det handlade nästan lika mycket om Ketchum, som om Cayce. ”För närmare fyra år sedan,” stod det skrivet i föredraget, ”lärde jag känna en ung man på tjugoåtta år, som hade rykte om sig, att vara en ‘bluff’. Man påstod att han berättade fantastiska sanningar medan han sov. Jag blev nyfiken intresserad och ville omedelbart börja med att undersöka saken. Och eftersom jag är från Missouri måste jag få se det med egna ögon. Det är väl så, att när det handlar om något medialt, är nästan varje lekman misstrogen till att börja med och de flesta inom vår utvalda läkarkår vill inte acceptera någonting av medial natur, hypnos, mesmerism, eller vad det nu kan vara, såvida det inte garanteras av någon medicine doktor på väg upp i karriären eller av någon vars auktoritet är obestridlig.”

Ketchum beskrev sedan hur han försatte Cayce i trans.

”Medan han befinner sig i denna sömn, som praktiskt taget är en naturlig sömn, är hans medvetna sinne fullständigt överksamt och endast hans undermedvetna fungerar. Genom suggestion blir han omedveten om smärta av alla slag och konstigt nog, fungerar han som bäst, när han verkar var ‘död för omvärlden’.”

Han framhävde Cayces kliniska detaljriktighet och hans exakta terminologi. ”Hans psykologiska termer och beskrivning av nervernas anatomi, skulle imponera på vilken professor som helst i nervanatomi. Det finns ingen tvekan i hans tal och alla hans uttalanden är klara och kortfattade. Han behandlar de mest komplicerade och svåra ord med lika stor lätthet som varje Bostonläkare gör, vilket för mig är helt fantastiskt, i betraktande av det faktum, att när han befinner sig i sitt naturliga tillstånd, är han en olärd man, speciellt när det gäller områden som medicin, kirurgi eller farmaci, där han saknar all kunskap. Han blir väckt genom suggestionen, som säger att han inte kommer att se vederbörande

person mera och att han vaknar inom några minuter. Om man sedan frågar honom, vet han absolut ingenting om vad han sagt eller vilken person han har talat om.”

Han hade aldrig upplevt att Cayce misstagit sig i sina diagnoser, fast han en gång beskrev fel person som bodde i samma hus, som den som begärt en reading. ”I de fall där jag använde mig av honom och där man prövat alla andra möjligheter, innan man vände sig till mig, konstaterade han i sex allvarliga fall, vilka av läkare diagnos-tiserats som strikt kirurgiska, att inget sådant kritiskt tillstånd existerade och angav behandlingsmetoder, som med tillfredsställande resultat fullföljdes i samtliga fall.”

Ketchum själv traditionellt skolad, räknade djärvt med de reaktioner, som skulle komma på hans yttranden. ”Den vanliga läkarkåren hånskrattar åt allt tillförlitligt, som kommer från denna källa, eftersom de flesta av dem går i sina gamla hjulspår och aldrig tar hänsyn till något annat än det strikt ortodoxa. Man kan ju fråga sig, varför en man med sådana förmågor, inte för längesen har blivit känd av allmänheten och en gång för alla accepterad av läkarkåren, utan hänsyn till person? Jag kan bara svara, att de förmodligen inte ännu är mogna för det. Även Kristus själv var förkastad. ‘Såvida de inte ser tecken eller under, vill de inte tro.’”

Inte långt efter Boston-rapporten, vilken förde med sig en plötslig invasion av nyfikna journalister till det vanligtvis sömniga Hopkinsville, beslöt de legitimerade läkarna i Christian County, att tiden var inne för att vidta åtgärder mot en uppkomling, som tycktes uppmuntra olovligt kvacksalveri på bekostnad av den traditionella legitimerade läkarkåren. Ett särskilt möte hölls vid tingshuset i Hopkinsville utan att Ketchum meddelades. Praktiskt taget varje legitimerad läkare i Christian County var där och de skrek efter Ketchums skalp. ”Du och ditt medium blev båda fördömda och debatterade,” berättade en vänlig kollega för Ketchum något senare,” och resultatet blev att de kommer att sända en kommitté till statens huvudstad för att få din legitimering indragen, eftersom ingen läkare med gott omdöme, skulle vilja befatta sig med något så vansinnigt.”

I vederbörlig ordning blev Ketchum formellt underrättad om det andra mötet, där anklagelserna mot honom skulle offentliggöras.

Den fyndige Ketchum tänkte noggrant ut en plan. Det fanns ungefär fyrtiofem läkare i området och samtliga skulle enhälligt klandra honom. Han kunde inte vänta sig ett enda uppmuntrande ord eller en enda positiv röst. På förmiddagen samma dag som mötet skulle äga rum – en tisdag – gick han ner till First National Bank i Hopkinsville, där han hade sitt konto och förklarade för en förvånad kassör: ”Jag vill ha 1000 dollar i två buntar, 500 i varje och det skall vara nya sedlar.” Senare på dagen stoppade han de två sedelbuntarna i fickan och promenerade iväg till domstolsbyggnaden och valde ut en plats i den bakre bänkraden av förhørslokalen. Doktor Frank Steitz, som bodde mitt emot Ketchum på andra sidan gatan öppnade mötet. I protokollet från det föregående mötet tog man upp klagomålet och bestämde, att den valda kommittén skulle åka till Frankfort, delstatens huvudstad, för att få Ketchum struken såsom legitimerade läkare. Det påpekades, att han helt öppet hade att göra med mediet Cayce, en känd bluffmakare och därför kastade vanheder över det medicinska samfundet i sin helhet. Ju förr han uteslöts, desto bättre.

Det blev inga kommentarer till protokollet och sedan var det Ketchums tur att tala för sig. Han reste sig upp, en lång och imponerande gestalt, och med allas ögon riktade på sig, stegade han ner till salens främre del och tog plats närmast doktor Steitz. Den knipsluge unge läkaren hade noggrant planerat sin strategi. Han började ganska lugnt, nästan blidkande, precis som Markus Antonius hade gjort med konspiratörerna i sitt minnesvärda tal när Caesar begravdes. ”Mina herrar,” sade han med försonlig röst, ”jag är mycket ledsen över att ha förorsakat detta för läkarna i Christian County. De flesta av er är födda och uppvuxna här. Det är inte jag. Jag växte upp norr om Ohiofloden och jag kom hit för några år sedan uppmuntrad av några av era ledande medborgare och en av dem, professor Dietrich, upphovsmannen till ert utomordentliga skolsystem, berättade för mig om denne unge man Cayce. Allt jag gjorde var att rent vetenskapligt utforska honom, vilket jag fortfarande gör.”

Med samma silkeslena röst, vädjade han till dem om hjälp för att besluta, om Cayce var en bluff eller inte. ”Jag har ett förslag,” sade han. ”Jag skulle vilja att ni tillsatte sex läkare, där var och en

väljer ut sitt svåraste fall och sedan låter Cayce diagnosticera vart och ett av de sex fallen med två stenografer som skriver ner allt, ord för ord.”

Han tittade sig omkring bland åskådarna i salen med en välvil- lig uppsyn. Läkarna följde honom hänryckta. Med en dramatisk gest stoppade han handen i fickan och drog fram två buntar med nya sedlar, som han slängde ner på bordet framför sig. ”Här är 1 000 dollar i goda amerikanska pengar,” sade han. ”Efter det att diagnoserna är ställda och patienterna blivit undersökta och om diagnoserna inte är absolut korrekta, kommer jag att skänka dessa pengar till vilket välgörande ändamål ni än önskar i Christian County, naturligtvis efter avdrag för de pengar, som betalats ut för era undersökningar.”

Det blev en bedövande tystnad. Ketchums ögon for runt i salen och han njöt av ögonblickets dramatik, ja av varje uns av den bestörtning som hans förslag hade framkallat. När han sedan överblickat sina anklagares ansikten, förändrades hans min tvärt och hela det sårade lejonets rättfärdiga vrede bröt fram. ”Här är mina tusen dollar,” fräste han, och smällde de två buntarna mot bordet. ”Antingen ställer ni upp på mitt förslag eller så håller ni käften.”

Det blev så tyst att Ketchum kunde höra läkarna andas på de främsta bänkraderna. Sedan bröts den långa tystnaden av ett för- slag, vars humoristiska dubbelbetydelse endast Ketchum förstod: ”Herr ordförande, jag yrkar på att personen blir lagd på bordet.”

Ketchum skrockade tyst för sig själv. Cayce skulle ha uppskattat detta förslag. Faktum var, att han tankspritt skulle ha makat sig upp på bordet och fallit i trans.

Det var sista gången Ketchum fick någon kritik från läkarna i Christian County. Vad läkarna emellertid inte vågat göra, det gjorde advokaterna. Flera månader efter det misslyckade läkarmötet tog Ketchum med sig Cayce på en festmiddag för jurister från tre stater – Kentucky, Tennessee och Indiana – för att presentera honom. Hedersgästen var justitieministern i Kentucky. Det hölls en enkel demonstration över Cayces förmåga och universella kunskap. Flera advokater skrev ner frågor av personlig natur. Cayce besvarade dem och chockerade varenda en med sin ingående kunskap om

deras privatliv. Deras överraskade ansiktsuttryck återspeglade hans träffsäkerhet.

Statens förnämsta jurist hade följt demonstrationen med särskilt intresse, väl medveten om, att aktionen mot Ketchum nästan hade hamnat på hans skrivbord. Ketchum tittade skarpt på justitieministern och gillade det han såg. "Vad anser ni om det här, sir?" frågade han och nickade mot Cayce, som nu, omringad av folk vaknat ur transen ivrigt försäkrande, att han inte visste vad han hade sagt i sömnen.

Justitieministern stirrade för ett ögonblick på Ketchum, höjde blicken mot himlen och anmärkte: "Som ni vet, är det inte så långt till den andra sidan eller det som finns där bortom och på något märkligt sätt når Cayce dit."

Ketchum fortsatte att upprepa ministerns ord för sig själv. Ja, Cayce nådde faktiskt dit, in till en fullständigt annorlunda värld, om vilken en vanlig dödlig människa endast som mest kunde spekulera.

För Cayces eget vidkommande var problemet det, att precis som Ketchum måste övertygas, måste alla andra övertygas och Cayce, som var bekymrad över sin egen förmåga, var aningen trött på att betraktas som "bluffmakare". Misstro och skepsis tärde på honom, precis som det påverkat en annan, som framkallat stora mirakel för 2 000 år sedan. Även när han utförde under genom sina diagnoser och behandlingsmetoder, fanns det uppenbart medicinskt kunniga människor som bespottade honom. För det han gjorde var omöjligt, även om Kristus en gång hade sagt, att andra kunde bota liksom han själv gjorde i sin tro på Fadern. Och naturligtvis hade Cayce denna tro.

Ketchums tro blev också satt på prov. Men hans tro var personligen mycket annorlunda än den, som den inåtvände bibelläsaren hade, med sina ständiga betänkligheter om sig själv och sin förmåga. Ketchum var den hyperkänsliga, utåtvända typen, som slog tillbaka när han blev slagen.

Och han trodde på Cayce.

Cayce hade stängt sin fotoateljé i Bowling Green året före den stora aktionen mot Ketchum och arbetade som fotograf i Alabama, när Ketchum lyckades övertala honom att återvända

till Hopkinsville, där han fick en egen fotoateljé och arrangerade så, att han kunde ge dagliga readingar som psykisk diagnostiker. Företaget var samordnat av hotellägaren Albert Noe. Och för första gången kunde Cayce arbeta professionellt som medium och få betalt för det.

Den nya firman blev en blomstrande affär. Säckar med brev anlände dagligen med förfrågningar om readingar och innehöll varierande penningssummor. Tillsammans med posten anlände en dag Ketchums pappa, en hästhandlare från Pittsburgh. Han hade sett en bild av sin son i tidningen bredvid 'bluffmakaren' och undrade nu vad sonen höll på med, eftersom han själv hade bekostat hela den dyrbara läkarutbildningen för honom. Ketchum var sitt vanliga dramatiska jag, när han försökte lugna ner sin pappa. Han pekade på den dagliga postsäcken, som vägde omkring 20 kg. "Jag skall visa dig att den här unge mannen inte är någon bluff," sade han. "Stoppa ner handen i säcken och välj ut ett brev, vilket som helst."

Den äldre Ketchum fiskade upp ett kuvert poststämplat i Cincinnati. Han rev upp det. Inuti kuvertet låg en 20-dollar-sedel samt ett brev som löd: "Kära doktor Ketchum, vi har läst om er och den fantastiska mirakelmannen i Hopkinsville, Kentucky. Var god och ta emot medskickade 20 dollar och sänd mig en diagnos." Namn och adress var allt som fanns med. Det fanns ingen beskrivning av personens tillstånd, eftersom artikeln i Times hade förklarat, att Cayce endast behövde en skriftlig förfrågan för att kunna ställa en diagnos och ordinera behandling.

Ketchum vände sig till sin pappa: "Finns det någonting i detta brev som på något sätt avslöjar för dig, vad denne man lider av?"

Den äldre mannen skakade på huvudet: "Nej, ingenting alls."

Cayce befann sig i sin ateljé längre ner på gatan. Han var genast redo för en reading. Ketchum den äldre blev inte alls särskilt imponerad av den gänglige, glasögonprydda unge mannen, men å andra sidan blev han angenämt överraskad över, att Cayce åtminstone inte såg ut som en bluffmakare. Han betraktade det hela med stor betänksamhet, när Cayce lossade på krage och manschetter, tog av sig skorna och lade sig bekvämt till rätta på bänken i Ketchums mottagning. Ketchum gav bara mannens namn och adress och

frågade vad som kunde göras för honom. Efter att ha legat där en stund, med lugn andhämtning, sade Cayce med slutna ögon: "Åh, ja, vi har honom här. Felet hos denne man ligger helt och hållet i ögonen. De centrala axelcylindrarna i hans ögon är tomma. Han kan bara se åt sidorna genom fibrerna runt kanterna. Synnerven tycks bara vara aktiv just där. Den centrala delen av hans optiska nerv är död."

Sedan gav han kortfattat mannens medicinska historia och sade att han hade varit hos ett antal läkare och kliniker, utan att kunna få någon som helst hjälp.

"Vill du föreslå någon behandling?" undrade Ketchum.

Medan stenografens penna snabbt rusade fram över stenografiblocket, gav det sovande mediet en detaljerad beskrivning av vad som borde göras.

"Okey," sade Ketchum och tog Cayce ur transen, "du kommer att vakna upp och du ser honom inte mera."

Medan den äldre Ketchum satt kvar, knappast övertygad, skrev sekreteraren ner readingen på maskin och en kopia sändes iväg till personen i Cincinnati.

Ivrig att bevisa, att han inte höll på med något skumt, inbjöd Ketchum en ögonspecialist från trakten, som just hade återvänt efter tre års studier i Europa, att göra honom och hans pappa sällskap till lunchen. "Jag tror att han är rätt man att granska denna särskilda diagnos."

Efter lunchen, när bordet dukats av, tog Ketchum fram en kopia av Cayces diagnos. Doktor Edwards läste igenom den noggrant, läste den igen ännu noggrannare och vände sig sedan till Ketchums pappa. "Lyssna nu grundligt, herr Ketchum. Er son har bara varit här en relativt kort tid. Han har ett gott ordinärt omdöme. Han har fått en grundlig utbildning inom det medicinska området och hur arbetet på sjukhus fungerar. Så ju fortare han glömmer den här förbaskade saken, desto bättre för honom. Det är det värsta nonsens som jag någonsin hört talas om. Och att tänka sig att han tror på det, går över mitt förstånd."

Ketchum den äldre blev övertygad, men inte på det sätt som hans son hade tänkt sig. När de kommit tillbaka till mottagningen, vräkte han ilsket ur sig: "Precis som jag väntat mig! Jag tror inte heller på någonting av det."

Ketchum den yngre log kyligt: ”Vänta och se, vi har ju inte hört från patienten ännu.”

Tre dagar därefter, hördes en diskret knackning på Ketchums dörr. Det var en man som läkaren aldrig hade sett förut. Hans huvud var bortvänt, precis som om han försökte att kika ut genom ögonens sidokanter. ”Ni kommer från Cincinnati, eller hur?” undrade Ketchum.

Ketchum hade gissat rätt igen. Mannen var alltför upprörd för att skriva eller telefonera, han måste komma personligen för att själv berätta. Han hade gett sig iväg nästan så fort han hade mottagit readingen med posten. ”Detta är det mest fantastiska som hänt mig,” sade han. ”Jag har alltid haft besvär med ögonen, men ingen har någonsin kunnat säga vad som felades mig.”

Doktor Edward tillkallades. Han gick med på att undersöka besökaren. Två timmar senare var undersökningen avslutad. Denna gång ringde han för att säga, att lunchen, den skulle han stå för. Gruppen möttes igen, med patienten närvarande. Edwards vände sig till Ketchum med ett ursäktande leende: ”Jag vill gärna ta tillbaka allt vad jag sagt. Jag visste inte att ett sådant tillstånd kunde existera. Den centrala delen av optiska nerven är död, som du faktiskt anmärkte.”

Ketchum tog sin seger lätt: ”Men han kan se ut från ögonens sidor.”

”Naturligtvis kan han det. Men inte genom ögats centrum. Varje ord som Cayce sade, är absolut sant.” Han sträckte ut handen mot den förbaskade nordstatarn från andra sidan av den breda Ohiofloden. ”Om någon läkare har något att invända mot det här och försöker att demonstrera mot den unge mannen, skicka dem då till mig och jag skall berätta vad jag anser.”

Det var ingen tröst för patienten, eftersom man inte kunde hjälpa honom. Men en person blev ofantligt hjälpt: det var Ketchums pappa. Han åkte tillbaka till Pittsburgh, övertygad och förvissad om, att han trots allt inte hade satt en dumbom till världen.

Detta, att Cayce nu tillsammans med Ketchum för första gången tjänade pengar på sina readingar, oroade honom ständigt. Men någon kunde få hjälp av en reading och detta övertygade Cayce åter om, att den hade sitt värde. Under tiden spred sig hans berömmelse. I oktober 1911 övertalades Ketchum att hålla

ett föredrag för den amerikanska föreningen för klinisk forskning i Boston. Läkarna ville höra mera om Cayce. Genom sitt arbete med Cayce varje dag hade Ketchum försökt att komma underfund med hur denna speciella förmåga fungerade i samband med readingarna. "Eftersom bestämda lagar verkar styra alla fenomen i naturen," berättade han för åhörarna, "är det bara naturligt att dra den slutsatsen, att detta även är sant, när det gäller mediets sätt att arbeta. Under mina undersökningar har jag bara upptäckt en sak, som tycks vara fullständigt klar. Det är, att patienten på något sätt bör be om hjälp för hans eller hennes särskilda fall. I annat fall blir resultaten kläna. Vid åtskilliga tillfällen, där Cayce försökte hjälpa patienter, som inte bitt om det, pratade han bara osammanhängande om saker, som knappast berörde det aktuella fallet, så att säga."

På sitt sätt var Ketchum flera år före sin tid, inte bara när det gällde att acceptera ett fenomen, som han inte förstod, utan i förståelsen av att Cayce på något sätt representerade en naturprincip, vilken likt elektricitet eller möjligheten att flyga, var en del av ett brett universellt mönster, som människorna kunde tillämpa när de var mogna för det. "Efter flera års experimenterande med min försöksperson," sade han, "kan jag bara jämföra parapsykologi med konsten att flyga, vilken just nu drar till sig intresset från mekaniska experter världen över. Och resultatet kan bara bli ett, en given succé. Samma sak gäller för den psykiska forskningen. Förutsättningarna i naturen för att flyga har alltid existerat, men människan sade bara: 'Det är omöjligt' och naturligtvis händer ingenting. Hittills har läkarkåren antagit samma negativa attityd. De har haft svårt att försona sig med tanken, att andra använder sig av annorlunda metoder för att bota människor och eftersom de inte ens litar på varandra, hur skall de då kunna ha tilltro till någonting av medial natur."

Så småningom upphörde samarbetet med Ketchum och Noe, kanske oroade sig Cayce alltför mycket över, att han blivit en maskin som tjänade pengar och avbröt tillfälligt readingarna, för att återgå till sitt arbete som fotograf. Under denna period hade han lidit av ständig huvudvärk, som när han besökte Chicago för att där demonstrera sin förmåga för en tidning. Han måste bli sin egen herre, göra saker och ting på sitt eget sätt eller inte göra någonting alls.

Ketchum lämnade till slut Hopkinsville, gick en fortbildningskurs vid Harvard och åkte sedan iväg till Hawaii för att öppna en praktik där. Han hade en lång och produktiv karriär bakom sig, innan han så småningom drog sig tillbaka till Kalifornien.

Fastän Cayce sände människor till osteopater, kiropraktorer och sjukgymnaster, förespråkade han faktiskt inte någon av dessa före vanliga läkare. Han bara kände, att även de hade sin plats inom läkekonsten. Vid flera tillfällen blev han själv behandlad av olika läkare och terapeuter. Men faktum var, att den han satte mest värde på var dekanen vid den medicinska fakulteten i Virginia Beach, Robert Woodhouse, som idag vid 83 års ålder, fortfarande är frisk och kry. Han kom ihåg Cayce som en intelligent patient, som ansåg sig veta litet eller ingenting om medicin i vaket tillstånd. Han hade tyckt om deras småprat tillsammans och hade inte sett något märkligt i detta, att den man som gav readingar för andra, kom till honom med sina egna personliga hälsoproblem. ”Vi har ett gammalt ordspråk inom läkarkåren,” anmärkte den kloke gamle läkaren med ett leende, ”som säger, att den man som behandlar sig själv, har en idiot till patient och en dumbom till läkare.”